

Arrest

nr. 250 910 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 november 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde sinds 2011 samen met uw twee kinderen in de gemeente Sacacoya, gelegen in de staat La Libertad. Uw man van wie u niet officieel

bent gescheiden maar wel sinds 2017 feitelijk gescheiden van woont, woont in Merliot in El Salvador. Uw dochter J.(...) woont sinds 2015 in België.

In oktober 2018 startte u een eigen zaak in uw woning, waar u zelfgemaakte pupusa's verkocht. Vanaf begin januari kwamen twee jonge bendeleden regelmatig naar uw zaak om gratis pupusa's te vragen. U gaf hen telkens wat ze vroegen. Het waren niet altijd dezelfde twee jongens die langs kwamen.

Midden februari veranderde de situatie en begonnen deze bendeleden geld aan u te vragen. Ze vroegen \$50 per week. U weigerde te betalen en vertelde hen dat u simpelweg niet in staat was zo een geldsom te betalen. De bendeleden werden kwaad omdat u niet betaalde en zeiden dat ze zouden gaan praten met de baas. U probeerde te onderhandelen met hen om het bedrag te verlagen, maar die poging mislukte. In totaal kwamen zij u drie keer, gedurende drie opeenvolgende weken, de \$50 vragen. De laatste keer dat zij kwamen was de eerste week van maart. U betaalde nooit.

De volgende week, de tweede week van maart, wachtten een paar jongens uw zoon O.(...) op de hoek van de straat aan de school op. Ze vertelden hem dat ze vrienden waren en dat hij op hen kon rekenen. Dit gebeurde telkens opnieuw, twee of drie keer per week. Uw zoon antwoordde nooit, maar begon wel sneller te wandelen. Op een dag, tijdens de laatste week van maart, zeiden deze jongens tegen hem dat hij moest toetreden tot de bende. O.(...) zei dat hij dat niet wilde en zij riepen hem hierop een bedreigende uitspraak toe die betekende dat, indien hij niet zou toetreden, ze hem zouden vermoorden. Toen O.(...) dit tegen u vertelde, besliste u om hem meteen van school te halen en stuurde u hem naar het huis van uw moeder, die in de stad Merliot woonde. Tijdens de ongeveer anderhalve maand dat O.(...) daar woonde, kwam hij nooit buiten. Ondertussen bleef u thuis bij uw dochter en werkte u verder in de zaak. U probeerde tegelijkertijd een oplossing te bedenken voor uw problemen.

Toen u op een dag thuis kwam nadat u O.(...) was gaan bezoeken bij uw moeder, zag u dat er was ingebroken in uw huis en dat alles overhoop lag. U sloot uw zaak meteen en verhuisde naar het huis van uw moeder en besprak samen met haar, uw dochter en uw broers een oplossing voor uw probleem. Uw dochter J.(...) raadde u aan om naar België te komen en bood haar hulp hiervoor aan. Uw broer Rafael en uw dochter J.(...) regelden en financierden vervolgens jullie paspoorten en tickets naar België.

U verliet samen met uw zoon O.(...) en uw dochter E.(...) El Salvador op 6 mei 2019 en kwam op 7 mei 2019 aan in België. Op 15 mei 2019 diende u uw verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart en paspoort neer, evenals de paspoorten van uw kinderen O.(...) en E.(...) en foto's van de inbraak in uw huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

U verklaart dat de bendeleden in februari geld van u begonnen te vragen (CGVS, p. 7 en 11). De laatste keer dat ze u hiervoor benaderden en bedreigden was in maart (CGVS, p. 16). De volgende weken trachtten ze uw zoon te rekruteren tot u hem in maart of april naar uw moeder stuurde (CGVS, p. 16 en 17). In maart werd er ingebroken in uw huis (CGVS, p. 19). U stopte met werken als gevolg van uw problemen in maart of april (CGVS, p. 16). Nadat u en uw kinderen daarna weggevlucht waren uit jullie huis, had uw broer Rafael gezegd dat hij niet zou toelaten dat uw kinderen iets zou overkomen en dat hij zou helpen. Rafael en uw dochter J.(...) hielpen u daarop met de financiering van uw vlucht. Zo verzamelde Rafael geld voor jullie vliegtickets en J.(...) betaalde jullie paspoorten (CGVS p. 12). Nadat jullie de paspoorten hadden konden de vliegtuigtickets worden geboekt (CGVS, p. 12). Echter, uw paspoort en dat van uw kinderen is reeds afgegeven op 25 januari 2019. Dat u beweert als gevolg van uw problemen en met hulp van uw familie een paspoort te hebben aangevraagd om uw land te verlaten maar nu blijkt dat uw paspoort reeds werd afgegeven nog voordat uw problemen begonnen – de bende vroeg pas voor het eerst geld in februari – doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vluchtmotieven.

Volgens de informatie die wij hebben over afpersingen in El Salvador, ontstaat een impliciet risico van zodra iemand het doelwit wordt van afpersing, en stijgt het risico als deze persoon niet in staat is om te betalen of de renta wordt verhoogd. Het verkeren in de onmogelijkheid om te betalen of de weigering van betaling wordt door de bendeleden beschouwd als een daad van verzet. Diegenen die weigeren te betalen worden vermoord. Diegenen die worden gedwongen om te betalen worden voortdurend lastig gevallen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de betaling van de renta voor velen vaak een prioriteit vormt op andere verplichtingen en dat indien niet meer betaald kan worden, naar een (vlucht)plan wordt gezocht. Gelet op deze informatie is het gedrag dat de bendeleden toonden gedurende anderhalve maand en eveneens uw eigen gedrag in de situatie vreemd.

De bendeleden zijn u in totaal drie keer komen opzoeken in uw winkel. Tijdens deze drie keren gebeurde telkens exact hetzelfde (CGVS p. 15). Zij vroegen \$50 aan u en u zei dat u dat niet kon betalen. Hierop werden zij kwaad, zeiden ze dat ze met hun baas zouden gaan praten en gingen ze vervolgens weg (CGVS p. 12). Toch hadden zij de volgende keer dat ze kwamen geen nieuwe boodschap voor u of hanteerden zij geen nieuwe manier van aanpak (CGVS p. 15). Het feit dat u drie weken op rij kon weigeren te betalen, zonder dat zij iets concreet ondernamen, is zeer vreemd. U heeft nog een maand na uw laatste weigering de winkel opengehouden maar bent in die periode niet meer benaderd (CGVS, p. 17). Het enige dat er gebeurde, een maand na uw laatste weigering, was dat er iemand uw huis overhoop haalde (CGVS p. 17 en p. 19). De bendeleden duldden met andere woorden zonder meer uw weigering van betaling, zonder dat u enige significante gevolgen hiervan ondervond. Uw uiteenzetting van uw problemen met de bende, namelijk dat zij slechts een keer per week langskomen en vervolgens, na uw openlijke weigering van hun eis, telkens zonder meer weer vertrekken, kan, gezien bovenstaande informatie over de werkelijke situatie in El Salvador, geenszins overtuigen. Vooraleer u naar uw moeder verhuisde, heeft u nog bijna anderhalve maand in uw winkel gestaan, zonder één keer te betalen en heeft u hiervoor geen enkel concreet, rechtstreeks dreigement ontvangen. Gedurende anderhalve maand negeerden zowel u als uw zoon de aanstalten van de bendeleden en kregen jullie hier geen dreigende problemen door, wat zeer opmerkelijk is. Het geheel van de verklaringen die u geeft, doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat de bendeleden geld van u eisen en wanneer ze het niet krijgen, ze drie weken lang onrechtstreeks uw zoon bedreigen, maar nooit meer langskomen om het geld werkelijk te innen. Ondanks dat ze het geld volgens u wel degelijk wilden, gaven ze u na de eerste week van maart nooit meer de kans om het geld af te geven (CGVS p. 17). Ze hebben zelfs nooit meer iets tegen uw zoon gezegd over het geld (CGVS, p. 18). Dit doet verder twijfelen aan uw bewering bedreigd geweest te zijn voor het betalen van renta.

Verder is het vreemd dat uw zoon zes tot negen keer, verspreid over een periode van drie weken, benaderd is geweest door de bendeleden, maar dat zij nooit iets anders tegen hem zeiden dan dat ze vrienden waren en dat hij op hen kon rekenen (CGVS p. 17 en 18). Dit terwijl O.(...) geen enkele keer iets antwoordde en hen gewoon negeerde (CGVS p. 12). Deze milde en terughoudende houding van de bendeleden in kwestie valt moeilijk te rijmen met de algemene informatie die bestaat over bendeleden in El Salvador. Volgens onze informatie zijn zij die weigeren om tot een bende toe te treden, wanneer hen dat wordt gezegd, namelijk zeer kwetsbaar voor extreme represailles.

Dat de bendeleden uw zoon aanspraken aan school, vatte u op als een bedreiging en boodschap voor u dat u moest betalen (CGVS p. 17). U besepte met andere woorden dat de bendeleden jullie bedreigden en dat ze door hun herhaaldelijke contacten met uw zoon niet van plan waren zomaar op te geven. U verklaart eveneens dat de bendeleden dit deden om druk op u uit te oefenen, omdat een moeder niet wilt dat haar kind iets overkomt (CGVS p. 18). Hieruit kan worden afgeleid dat u had kunnen beseffen dat O.(...) dus wel degelijk iets kon overkomen. Toch ondernam u nog steeds niets, deed u voort zoals u altijd al had gedaan en bleef uw zoon alleen terug naar huis keren van school. U zei slechts tegen hem dat hij voorzichtig moest zijn, zeker indien de bendeleden iets zouden zeggen dat gevaarlijk kon zijn (CGVS p. 12). Deze waarschuwing voor uw toen dertienjarige zoon heeft zonder verdere concretisering echter weinig betekenis en komt maar weinig doorleefd over.

U heeft bovendien niet aan O.(...) gevraagd of hij de jongens die hem aanspraken herkende, wat gezien de situatie een logische vraag lijkt. In dezelfde lijn is het verder vreemd dat u niet aan uw zoon hebt gevraagd hoe de bendeleden die hem aanspraken er uit zagen. Gelet op de informatie die deze vraag u had kunnen geven over de context is dat vreemd. Zo had u bijvoorbeeld uit zijn antwoord kunnen afleiden of het ging om dezelfde jongens als diegenen die u bedreigden. U had eveneens op deze manier eventueel meer duidelijkheid gekregen of deze benaderingen van uw zoon wel degelijk een verdoken dreigement voor u waren. U zegt dat u wist dat het dezelfde jongens waren als diegenen die voor het huis passeerden (CGVS p. 17). Indien u dit niet had gevraagd aan uw zoon, kon u dit echter niet met zekerheid weten. Het lijkt dan ook redelijk te stellen dat u als betrokken moeder die een vrees koestert, zich zo veel mogelijk zou willen informeren over de gebeurtenissen die zich voordoen en die betrekking hebben op uw problemen.

Verder komen uw verklaringen over de actieve aanwezigheid van bendeleden in uw wijk weinig doorleefd over. Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over de bende die in uw wijk heerst, zegt u dat u eigenlijk nooit buiten het huis kwam en dat u niet veel weet had van de daden van de bendeleden. U zegt dat u enkel verhalen hoorde van andere mensen en hetgeen op het nieuws werd verteld, maar dat u nooit meer heeft willen weten. U kent de leider van de bende in uw wijk niet, noch enige namen van andere bendeleden. U kent eveneens geen andere mensen uit uw buurt die behoorden tot of sympathiseerden met de bende (CGVS p. 16). Wanneer u later wordt gevraagd of de bendeleden mensen uit de gemeenschap waren, verklaart u plots dat dat inderdaad zo is en dat het kinderen waren die daar zijn opgegroeid (CGVS p. 20). Dit is maar weinig consistent. Dat u dit bovendien zou weten maar tegelijkertijd geen enkele extra informatie kan geven over bijvoorbeeld de identiteit van deze kinderen is vreemd. Dat u verder in het algemeen zo weinig informatie weet te geven over de bendeleden in uw wijk, waar u bovendien gedurende acht jaar verbleef, is opmerkelijk gezien u beweert dat uw wijk één is waar MS 13 actief is (CGVS p. 4 en 5).

Al deze vaststellingen maken dat u uw vluchtrelaas met betrekking tot uw problemen met de bende in uw wijk niet aannemelijk kan maken.

U vermeldt verder nog dat uw voormalige partner in februari 1996 tijdens zijn werk op de bus werd vermoord. De exacte omstandigheden kent u niet; u weet slechts dat de schuldigen enkele personen waren die op de bus stapten. U heeft verder zelf geen problemen meer gehad omwille van deze gebeurtenis (CGVS p. 8). U geeft tevens aan geen andere vrees te hebben bij terugkeer behalve vanwege uw recente problemen met de bende in uw wijk (CGVS, p. 21). Aan de hand van deze gebeurtenis in 1996 kan u evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de

vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw kinderen, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De foto's van uw overhoop gehaalde huis, kunnen slechts dienen als bewijs ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas en kunnen louter op zich niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. Bovendien kan de echtheid van wat er wordt afgebeeld op de foto's niet worden nagegaan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48/3, 48/4, §2, b) en c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst argumenteert zij dat de door haar aangevoerde problemen wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Haar verzet tegen de bende kan immers worden gezien als een politieke daad en zij behoort als handelaar en als alleenstaande vrouw met twee jonge kinderen, van wie een dochter met het syndroom van Down, tevens tot een sociale groep.

Verder benadrukt zij dat er geen tegenstrijdigheden werden weerhouden in haar relaas en wijst zij erop dat uit de landeninformatie niet blijkt dat haar relaas niet juist zou kunnen zijn. Zo licht zij toe dat uit de landenrapporten niet blijkt dat het niet ingaan op de afpersing steeds en automatisch en onmiddellijk leidt tot de dood of geweld. Maar het is duidelijk dat een daad van verzet of ongehoorzaamheid wel een reëel risico inhoudt op dood of geweld. Het zich verzetten tegen de bendes is genoeg om geweld tot gevolg te kunnen hebben. Uit de landenrapporten volgt geen algemene vaste regel dat de bendes onmiddellijk na niet-betaling van een renta overgaan tot doden of extreme gewelddaden. De landenrapporten spreken een fase van verkenning en intimidatie niet tegen. Dat zij niet heeft gewacht tot ergere dingen gebeurden, ondergraaft volgens verzoekster haar geloofwaardigheid niet.

Zij voert aan dat hetzelfde geldt voor de rekrutering van O. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat het niet ingaan op een rekruteringspoging *kan* leiden tot geweld. Tegelijk blijkt niet uit de landerapporten dat de rekrutering gebeurt door doorwinterde bendeleden die onmiddellijk iedereen vermoorden die niet ingaan op hun avances. Zij benadrukt in dit verband dat haar zoon O. beantwoordt aan het profiel dat volgens de landeninformatie een duidelijk doelwit vormt, namelijk een jongen van 13 jaar uit een kansarm gezin.

Verder geeft verzoekster aan dat het normaal is de namen niet te kennen van figuren die men wel herkent, maar niet echt kent. Bovendien gaan bendeleden niet zomaar hun naam geven aan iedereen en durven mensen elkaar ook niet bevragen over bendeleden. Dit is inherent aan het terreurbewind dat door deze bendes wordt gecreëerd. Ook op dit punt is het relaas van verzoekster niet in strijd met de algemeen gekende landeninformatie en het niet kennen van namen van de bendeleden is niet abnormaal.

Verzoekster wijst er nog op dat, hoewel zij haar paspoort al had, zij haar vliegtuigtickets dankzij de steun van haar broer en dochter snel heeft kunnen kopen en de snelheid werd ingegeven door de absolute prioriteit om zichzelf en haar kinderen in veiligheid te brengen.

Zij is van mening dat niet kan worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat zij een risicoprofiel heeft en verweerder haar persoonlijke situatie niet voldoende in overweging heeft genomen.

Voor wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoekster op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk willekeurig is en kadert binnen een binnenlands gewapend conflict.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoekster maakt op 13 juli 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met een medisch verslag over haar dochtertje E. waaruit blijkt dat bij haar het syndroom van Down klinisch werd vastgesteld.

3.2. De verwerende partij maakt op 1 februari 2021 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020;
- COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020;
- UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met de bende in haar wijk: bendeleden zouden hebben getracht haar af te persen en haar zoon te rekruteren.

4.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten). Hierover kunnen de volgende bemerkingen worden gemaakt.

Vooreerst hebben de neergelegde identiteitsdocumenten betrekking op verzoeksters identiteit en op die van haar kinderen. Het medisch verslag van haar dochtertje E. toont aan dat bij haar het syndroom van Down klinisch kan worden vastgesteld. Deze elementen worden hier op zich niet betwist. De problemen die verzoekster doorheen haar verzoek om internationale bescherming naar voren schuift, kunnen hiermee echter niet worden gestaafd.

De foto's van verzoeksters overhoop gehaalde huis hebben slechts relatieve bewijswaarde. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Zij kunnen bovendien eenvoudig worden geënceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, noch kunnen ze worden geverifieerd.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn uit wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken.

4.4. Vooreerst vallen verzoeksters verklaringen betreffende het gedrag van de bendeleden en ook haar eigen gedrag, niet te rijmen met de beschikbare informatie.

Uit deze objectieve landeninformatie blijkt dat afpersing voor bendes de hoofdbron van hun inkomsten is. Van zodra iemand het doelwit wordt van afpersing, ontstaat een impliciet risico en stijgt het risico als deze persoon niet in staat is om te betalen of de renta wordt verhoogd. Het verkeren in de onmogelijkheid om te betalen of de weigering van betaling wordt door de bendeleden beschouwd als een daad van verzet. Diegenen die weigeren te betalen worden vermoord. Diegenen die worden gedwongen om te betalen worden voortdurend lastig gevallen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de betaling van de renta voor vele Salvadoranen vaak een prioriteit vormt op andere verplichtingen en dat indien niet meer kan worden betaald, naar een (vlucht)plan wordt gezocht (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16; IDMC, “*An Atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*”, van september 2018, p. 19, 21).

In deze context is de geduldige houding die de bendeleden aannamen gedurende een anderhalve maand weinig aannemelijk. De wijze van afpersing die verzoekster schetst, stemt immers niet overeen met de manier waarop bendeleden gewoonlijk te werk gaan, zoals hierna zal blijken.

Verzoekster verklaarde dat de bendeleden haar in totaal drie keer zijn komen opzoeken in haar winkel. Zij vroegen haar \$50 en zij zei dat zij dat niet kon betalen. Hierop werden zij kwaad, zeiden ze dat ze met hun baas zouden gaan praten en gingen ze vervolgens zonder meer weg (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Tijdens deze drie bezoeken gebeurde telkens exact hetzelfde; ze hadden de volgende keer dat ze kwamen geen nieuwe boodschap voor verzoekster of hanteerden geen nieuwe manier van aanpak (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Het feit dat verzoekster drie weken op rij kon weigeren te betalen, zonder dat de bendeleden iets concreets ondernamen, is, gelet op hun reputatie en werkwijzen zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, allerm minst aannemelijk. Verzoekster heeft nog een maand na haar laatste weigering de winkel opengehouden maar is in die periode persoonlijk niet meer benaderd. Wel zou haar zoon toen zes tot negen keer, verspreid over drie weken, zijn benaderd door bendeleden om druk te zetten op verzoekster (notities persoonlijk onderhoud, p. 18), maar hij kon hen telkens zonder meer afwimpelen. In dit opzicht is het eveneens opmerkelijk dat de bendeleden drie weken lang onrechtstreeks haar zoon zouden bedreigen, maar daarentegen nooit meer zouden zijn langs gekomen om het gevraagde geld werkelijk te innen. Hoewel ze het geld volgens verzoekster wel degelijk wilden, gaven ze haar na de eerste week van maart nooit meer de kans om het geld af te geven. De bendeleden die haar zouden hebben benaderd, zouden zelfs nooit iets tegen haar zoon hebben gezegd over het gevraagd geld (notities persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Het enige dat er gebeurde, een maand na haar laatste weigering, was dat er iemand haar huis overhoop haalde (notities persoonlijk onderhoud, p. 17, 19), waarbij overigens niet met zekerheid kan worden gesteld dat dit het werk was van de bendeleden.

De bende dulde met andere woorden zonder meer verzoeksters openlijke weigering van betaling, zonder dat zij enige significante gevolgen hiervan ondervond. Vooraleer verzoekster naar haar moeder verhuisde, heeft zij nog bijna anderhalve maand in haar winkel gestaan, zonder één keer te betalen en heeft zij hiervoor geen enkel concreet, rechtstreeks dreigement ontvangen. Gedurende anderhalve maand negeerden zowel verzoekster als haar zoon de aanstalten van de bendeleden en kregen ze hierdoor geen dreigende problemen. Deze verklaringen komen overtuigen allerm minst, gelet op de hoger omschreven modus operandi van de bendes in El Salvador en de werkelijke situatie aldaar.

Verzoekster houdt in het verzoekschrift voor dat uit de landeninformatie geen algemene vaste regel blijkt dat de bendes onmiddellijk na niet-betaling van een renta overgaan tot doden of extreme gewelddaden en dat deze rapporten een fase van verkenning en intimidatie niet tegenspreken. Echter, in haar geval namen de bendeleden gedurende een anderhalve maand een milde houding aan en werden zij en haar zoon drie respectievelijk zes tot negen keer benaderd, zonder veelbeduidende gevolgen. Voorhouden dat zij zich anderhalve maand in een fase van verkenning en intimidatie bevond, is allerm minst ernstig te noemen.

Bovendien kan verzoekster er niet om heen dat het niet betalen van renta door de bendeleden wordt aanzien als een ernstige daad van verzet. In het verzoekschrift geeft zij ook zelf aan dat dit een risico inhoudt op dood en geweld. In dit opzicht is het al helemaal niet aannemelijk dat verzoekster, nadat zij reeds een eerste keer heeft geweigerd te betalen, niet onmiddellijk op zoek is gegaan naar een vluchtplan, maar eerder een afwachtende houding aannam en de winkel gewoon bleef openhouden. Zelfs nadat de bendeleden nog tot tweemaal toe bij haar waren langsgekomen en daarop haar zoon begonnen te benaderen en te viseren, bleef zij gewoon verder doen en maande zij haar toen 13-jarige zoon simpelweg aan voorzichtig te zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Zij was nochtans op de hoogte dat zij en/of haar familieleden ten gevolge van haar weigering, het slachtoffer konden worden van geweld, of erger, konden worden vermoord: “[Renta] is niet iets dat ze vragen dat is wat je moet

doen en *“iemand die bedreigd werd, [wordt] niet in leven gelaten”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 13, 20). Dat de bendeleden haar zoon aanspraken aan school, vatte zij op als een bedreiging en boodschap voor haar dat zij moest betalen (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Zij besepte dus dat de bendeleden hen bedreigden en dat ze door hun herhaaldelijke contacten met haar zoon niet van plan waren zomaar op te geven. Zij verklaart eveneens dat de bendeleden dit deden om druk op haar uit te oefenen, omdat een moeder niet wil dat haar kind iets overkomt. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster had kunnen beseffen dat haar zoon dus wel degelijk iets kon overkomen. Toch ondernam zij nog steeds niets, deed zij voort zoals zij altijd al had gedaan en bleef haar zoon alleen terug naar huis keren van school. Dat verzoekster een anderhalve maand lang dergelijke onachtzame houding aannam, ondanks het ernstig risico dat zij en haar familie zouden lopen doordat zij weigerde de renta te betalen, acht de Raad allerm minst geloofwaardig. Immers, indien verzoekster zich daadwerkelijk bedreigd voelde en tevens vreesde voor het leven van haar zoon, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij reeds eerder iets zou ondernemen hebben om zichzelf en haar gezin veilig te stellen. Dat zij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen, haar verkoop bleef verderzetten en haar zoon naar school bleef sturen, valt hiermee moeilijk te rijmen.

Hierbij komt nog dat verzoekster zelfs niet aan haar zoon heeft gevraagd of hij de jongens die hem aanspraken herkende, of hoe ze er uit zagen (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Gelet op de informatie die deze vraag haar had kunnen geven over de context, is dit weinig geloofwaardig. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, had verzoekster bijvoorbeeld uit zijn antwoord kunnen afleiden of het ging om dezelfde jongens als diegenen die haar bedreigden. Zij had eveneens op deze manier eventueel meer duidelijkheid gekregen of deze benaderingen van haar zoon wel degelijk een verdoken dreigement voor haar waren. Verzoekster zegt wel dat zij wist dat het dezelfde jongens waren als diegenen die voor het huis passeerden. Echter, indien zij dit niet had gevraagd aan haar zoon, kon zij dit niet met zekerheid weten. Het lijkt dan ook redelijk te stellen dat verzoekster als betrokken moeder die een vrees koestert, zich zo veel mogelijk zou willen informeren over de gebeurtenissen die zich voordoen en die betrekking hebben op haar problemen. Het feit dat zij nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder overweegt de commissaris-generaal terdege dat verzoeksters verklaringen over de actieve aanwezigheid van bendeleden in haar wijk weinig doorleefd overkomen. Wanneer haar wordt gevraagd om te vertellen over de bende die in haar wijk heerst, zegt zij dat zij eigenlijk nooit buiten het huis kwam en dat zij niet veel weet had van de daden van de bendeleden. Verzoekster zegt dat zij enkel verhalen hoorde van andere mensen en hetgeen op het nieuws werd verteld, maar dat zij nooit meer heeft willen weten (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Ook dit wijst op een desinteresse in haren hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Indien haar vervolgingsvrees op enige waarheid berust, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen zou hebben ondernomen om zich te informeren over haar persoonlijke problemen en over de bendeleden die haar en haar zoon benaderden om zo het risico dat zij en haar zoon liepen beter te kunnen inschatten. Het betoog van verzoekster in het verzoekschrift dat het niet abnormaal is om de namen niet te kennen van de bendeleden, is weinig ernstig te noemen en doet hieraan geen afbreuk. Bovendien zijn haar verklaringen weinig consistent te noemen. Enerzijds stelt zij dat zij de leider van de bende in haar wijk niet kent, noch enige naam van andere bendeleden of andere mensen uit haar buurt die behoorden tot of sympathiseerden met de bende (notities persoonlijk onderhoud, p. 16), terwijl zij, wanneer later bevraagd of de bendeleden mensen uit de gemeenschap waren, plots verklaart dat dat inderdaad zo is en dat het kinderen waren die daar zijn opgegroeid (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Dat verzoekster dit zou weten maar tegelijkertijd geen enkele extra informatie kan geven over bijvoorbeeld de identiteit van deze kinderen, is weinig geloofwaardig, te meer verzoekster reeds acht jaar in de wijk verbleef en haar wijk er één is waar MS-13 actief is (notities persoonlijk onderhoud, p. 4 en 5).

Dat verzoekster overigens beweert dat zij als gevolg van haar problemen en met hulp van haar familie een paspoort heeft aangevraagd om haar land te verlaten (notities persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl haar paspoort reeds op 25 januari 2019 werd afgegeven (AD CGVS, map met landeninformatie), nog voordat haar problemen met de bende in februari begonnen, is een zoveelste aanwijzing dat het verzoeksters verklaringen aangaande haar vrees om te worden vermoord door de bendeleden aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Alles samengenomen hecht de Raad geen geloof aan de bewering dat verzoekster door bendeleden werd gevisieerd omdat zij weigerde renta te betalen. Derhalve kan evenmin worden geloofd dat haar zoon door diezelfde bende om die reden zou zijn benaderd in een poging hem te rekruteren.

In de mate dat in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat O. beantwoordt aan het risicoprofiel en volgens landeninformatie een duidelijk doelwit vormt voor rekrutering door bendes, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoekster aangevoerde problemen die haar ertoe hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekster naar het profiel van haar zoon, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet individueel en in concreto aangetoond worden. Dit wordt ook bevestigd door UNHCR in zijn Eligibility Guidelines van maart 2016: *“Depending on the particular circumstances of the case”* (p. 36). Verzoekster blijft hier in gebreke nu zij niet verder komt dan het aanhalen van algemene informatie over de rekrutering van minderjarigen door lokale bendes in El Salvador. Zij doet bovendien met haar betoog geen afbreuk aan de terechte bevinding dat de milde en terughoudende houding die de benedeleden zouden hebben aangenomen ten aanzien van haar zoon, met name dat haar zoon zes tot negen keer, verspreid over een periode van drie weken, is benaderd door de benedeleden, maar dat zij nooit iets anders tegen hem zeiden dan dat ze vrienden waren en dat hij op hen kon rekenen terwijl haar zoon geen enkele keer iets antwoordde en hen gewoon negeerde (CGVS p. 12, 17/18), moeilijk te rijmen valt met de algemene informatie die bestaat over benedeleden in El Salvador en waaruit blijkt dat zij die weigeren om toe te treden tot een bende, wanneer hen dat wordt gezegd, zeer kwetsbaar zijn voor extreme represailles.

Gelet op het geheel van de hoger uiteengezette motieven is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden redenen van haar vertrek uit El Salvador en haar komst naar België.

4.6. Verzoekster houdt voor dat zij ook als alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen onder wie een dochter met het syndroom van Down, een risicoprofiel heeft en derhalve een verhoogde kwetsbaarheid kent. Hieruit kan evenwel geen nood aan internationale bescherming blijken.

Vooreerst moet opgemerkt dat zij dit element noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij het CGVS heeft aangehaald als asielmotief. Indien verzoekster daadwerkelijk meent dat zij om deze reden dreigt te worden geïsoleerd of een verhoogd risico zou lopen bij een terugkeer naar El Salvador, mag worden verwacht dat zij hiervan reeds van bij het begin van de asielprocedure melding maakt. Het feit dat zij dit niet heeft gedaan, relativiseert in ernstige mate deze in het verzoekschrift ontwikkelde vrees.

Verder kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster een volwassen vrouw van 45 jaar is die op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij in El Salvador geïsoleerd zou worden louter omdat zij een alleenstaande moeder is.

Evenmin kan blijken dat zij ten gevolge hiervan een onmenselijke en vernederende behandeling riskeert.

Vooreerst blijkt uit haar verklaringen dat zij in Sacacoya woonde bij haar schoonouders. Ook met haar moeder en stiefvader die nog in El Salvador wonen, haar zus en de meeste van haar broers die geëmigreerd zijn naar de Verenigde Staten, heeft zij nog contact (notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 9-10). Verzoekster werd soms zelfs financieel gesteund door haar broer R. (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoekster beschikt dan ook over een familiaal netwerk in zowel El Salvador als in het buitenland waarop zij desgevallend een beroep kan doen.

Tevens blijkt dat verzoekster voldoende zin voor initiatief en zelfredzaamheid heeft. Zo verklaarde zij dat zij enkel in de periode waarin ze getrouwd was, niet heeft gewerkt omdat haar toen man werkte. De andere periodes, toen zij alleen was, heeft zij steeds gewerkt. In oktober 2018 startte zij zelfs een eigen zaak in haar woning waar zij zelfgemaakte pupusa's verkocht (notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). De medische toestand van haar dochttertje, namelijk dat zij het syndroom van Down heeft, bleek hier geen obstakel te zijn.

Wat betreft de medische problemen van haar dochter, stelt de Raad verder vast dat verzoekster niet aanvoert, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Salvadoraanse autoriteiten of hulpverleners haar dochter op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Verzoekster werd expliciet bevestigd naar een specifieke vrees voor haar kinderen in El Salvador, maar uitlet geen vrees voor haar jongste dochttertje (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster zich voor de beoordeling van de medische problemen van haar dochttertje, dient te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof blijkt immers dat eventuele schade als

gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel als alleenstaande moeder met een dochtertje die het Downsyndroom heeft, een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.7. Verzoekster betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*".

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door MS-13 niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België verbleven heeft, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van dezelfde wet.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet

aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

4.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïsoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bende-geweld en de campagnes van de

Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde rapporten zijn immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES